

De mintha ismerős volna a történetekből ez az eljárás, melyet az egyetem körül most követnek. Az inkvizíció legilletékesebb történelője jegyezte föl, hogy mily tiszta életű, jámbor lelkű férfiak voltak azok, a kik Spanyolországban és Németalföldön a máglyaktól meggyújtották ezeket égették el egyedül hitökért. A hitnyomozó testület nem is teit mást, mint egyszerűen megállapította a vádoltak eretnekségét, kiket azután átadtak bírának, a jogtudósokból alakult polgári törvényszéknek. Ez pedig irott, paragrafusokba foglalt törvények alapján mondta ki a hajította végre a halális ítéletet. Simán ment minden egész a máglyáról felszívó jászokig.

A hitnyomozók egész objektíve, szakszerűen jártak el. A polgári bírák, mindmennyi szakavatott jogtudósok, vetekedtek a tárgyalóságban a hitnyomozókkal. A fennálló törvények értelmében nem is történt senki sérelme.

Ép úgy, mint most sem történik majd a budapesti tud. egyetemen. Az a zsidó, vagy kalvinista, vagy unitárius, vagy felekezetenküli hallgató, ki a doktorátuson nem akar esküdni a keresztre, ugyan menjen máshova. Mit keres ott, a hol a kereszt van? Már pedig a kereszt ott volt a tudomány egyetemen mindenütt még Toldy Ferenc idejében is.

Hogy van egy 1848. évi XIX. t.-cz., mely a budapesti tud. egyetemet egyenesen a közoktatási miniszter hatóságára alá rendeli, vagyis állami intézménnyé teszi, az olyan régen volt, hogy a legöregebb egyetemi professzorok sem emlékeznek már rája. Vagy ha emlékeznek is, ez a törvény igazában csak elvet mondott ki. Az elv pedig nem szabályozza a juristát. Szabályozták azok a rendszabályok, melyeket a bécsi kormány a szabadságharc után az osztrák és magyar egyetemre egyenlő érvényűvel kibocsátott s a melyek nálunk ma is érvényesek.

Kormányaink és a törvényhozás mulasztása, hogy az egyetemnek törvényt nem adott, oly törvényt, mely az 1848-ki elvet ugyanabban a szelvényben rendezte legfelsőbb közoktatási intézményünkben, most bosszulja meg magát.

Pusztán legális szempontból tehát a legképtelenebb rendszabályokat lehet védeni az egyetem körében. A jogi kartól pedig, mint fentebb írásait mutatják, a legalitás körén fölül levő, netán intézményeket vezérlő eszmék hangzatosítását várni nem szabad.

Eleven példa erre Concha Győző, az egyetem politikai tanácsának rendes tanára, a tud. akadémiáé korszaka. Ez az ur nemrég, mikor Wlassics az egységes államviszalat törvényjavaslatát megküldte az egyetemnek véleményadásra végett, külön kiadott saját véleményes javaslatában azért támadta meg a törvényjavaslatot, mert benne a felekezeti jogakadémiai állami segélyvel való istápolása volt kimondva. Azt vette zokon a jeles ur, hogy a javaslat a tudományi felekezeti irányba tereli. Most pedig ugyan az az ur javasolja azokat a pontozásokat, melyek a budapesti tud. egyetemnek adnak felekezeti jelleget.

Mi bizony egyik jogtanártól sem várjuk, hogy elmélkedjék a tud. egyetem, mint összeség hivatása felett; azt sem követeljük okvetlenül tőlük, hogy tudják mi a liberális és mi a retrográd irány a közoktatási intézetekben. De azt joggal megvárhatnók tőlük, hogy ne engedjék a kart felhasználni eszközüll az időnként változó véleményhullámzásokra s a tudományt magáért szolgálják, ne sallangjairát.

Ma pedig semmi egyéb, mint néppárti sallang a kath. hitazonosí állás hangsúlyozása; még igaztalanabb s kar hatóságán is kívül álló pedig az a követelés, hogy a bölcsészeti karon a katolikus erkölcsi katedrát be kell tölteni. A más kar jogkörébe való avatkozás címén ép úgy megkövetelhetné a bölcsészeti kar, hogy a jogi karon legyen a politikának a tudományhoz méltó bölcsészeti áttekinthetlenség bíró képviselője.

megint elfogtam, egy óra lett. Egy pasztorleány jött az uton, harisnyát kötött, dudolászott és kórálézott. Hal a nyája hol van? És mit keres éjfélok az erdőben? Semmit, semmit. Csak nyugtalanlángból, talán vagy kergeti. Azt gondoltam: Hallotta Aesop utagását, és tudta, hogy én az erdőben vagyok.

A mint jött, fölálltam, és megnéztem. Milyen fiatal, milyen gyöngéd volt! Aesop is felállt és megnézte.

— Honnan jössz? — kérdeztem.
— A malomból — felelt.

De ilyen késő éjjel mi dolga lehetett a malomnál?

— Hogy mersz ilyen késő éjjel az erdőbe menni — mondtam — te, a ki olyan gyenge és fiatal vagy?

Nevetve felelt:
— Nem olyan fiatal, már tizenkilenc éves vagyok.

De nem lehetett még nyári. Tudom bizonyosan, hogy két évvel fiatalabb hozzá és még csak tizenhét éves volt. De miért mondta magát idősebbnek?

— Új le — szóltam, és mondd meg, hogy hívnak?

Fürvelre ült le mellém és azt mondta, hogy Henriettek hívják.

— Van szeretőd, Henriett, a ki vár megölel?

— Igen — felelt és zavarodottan mosolygott.
— Hányzszor? — Hallgat.
— Hányzszor? — ismétlem.
— Kétszer — felelt halkán.

Magamból vontam és úgy kérdeztem:
— Mit tett? Így csinált?
— Igen — suttogva remegve.
Négy óra lett. . . .

VIII.

Beszélttem Edvárdal.
— Nemskára eső lesz — mondtam.
— Hány óra? — kérdezte.
A napra néztem, és úgy feleltem:
— Ót fél járhat.
— Olyan pontosan látja azt a napról?

Utolsóinak hagytuk a 900. évforduló ünnepeit. Ez az ünnep, mint annyiszor megirtuk, kezdettől fogva el volt hibázva. Elhibázták akkor, mikor felekezeti jelleget adtak neki. A hiba folytatódik akkor, mikor a protestánsok külön akarják megünnepelni. A hiba tetőződnék, ha az egyetem is beleavatkoznék a dologba, melynek felekezeti színtet nincs többé, a mi elvegye. A tudományt pedig meg kell becsülni s kivonni a felekezeti dulakodások köréből, úgy, a mint az 1848-iki törvény kívánta.

A budapesti tudomány-egyetem jogi karának javaslatairól a „Híresarnok” illetékes forrásból a következőket közli:

A budapesti tudomány-egyetem új palotájának felavítása után májusban történt, hogy ismeretlen tettesek a folyosókon diszkrét alkalommal magyar szent koronáról levették a keresztet. A gaztelt elkövetőt a legszorosabb nyomozás mellett sem sikerült kikutatni. Az egyetemi ifuság ebből az alkalomból kérvénnyel fordult Wlassics Gyula közoktatásiügyi miniszterhez, hogy az egyetemi tanács újjan az egyetemen a kereszt hathatósabb megvédéséről és a keresztnek az egyetem összes helyiségeiben és előadási terméiben való kiűzéséről gondoskodjék.

A miniszter e kérvényt leküldte az egyetemi tanácshoz, mely azt véleményadásra végett kiadta a jog- és államtudományi karnak. A kar dr. Concha Győzőt, a politikai tudományok rendes tanárát bízta meg azzal, hogy a kérdést tanulmányozza és tegyen ez ügyben javaslatot. A jogi kar dr. Mariska Vilmos dékán elnökele alatt tartott minapi ülésében tárgyalta az ügyet és Concha előterjesztése alapján a következő javaslatot fogadta el: Az ifuság kérsének mellőzésével a kereszt tetésük ki az egyetem dísztermében, az egyetem tanácstermében és alkalommal a doktori felavatásnál és esküvőknél. Ez az intézkedés a tudományegyetem szervezetében gyökeresít, így volt az Mária Terézia korától a legutóbbi időkig, még Toldy Ferenc rektorsága idején is, csak ezután mellőzték a keresztet egyes rektorok önhatalmúlag, tanácsai határozat és miniszteri hozzájárulás nélkül. A jogi kar a régi jogállapot visszaállítását mellett foglalt állást és ehhez képest javasolja az egyetemi hitazonosí állás, valamint a bölcsészeti karon a keresztény erkölcsi tanári székének betöltését. A jogi kar ezt a határozatot beható tanácskozás után egyhangú határozattal hozta és elfogadta azt a karnak oly protokollis kiünöségei is, mint dr. Kovács Gyula udv. tanácsos, dr. Vécsey Tamás és dr. Balogh Jenő nyilvános rendes tanárok. A kari ülésen e kérdéstől függetlenül szóba került a magyar kereszténység kilencszázéves jubileumának megünneplése. A kar elhatározta, hogy a megvázolt évfordulót diszgyűléssel ünnepli meg, a melyen megválasztja az egyetem tiszteletbeli doktoraival hazai kitünöségeink közül Daruányi Alajost és Horváth Nándor orsz. képviselőt, a külüldés közül Krausz freiburgi (hadai és nem svajci) egyetemi tanárt, a szabadságharc híres tudóst, a kit éppen liberális volta miatt nem lehetett érsekké kineveztetni és Brinz belga jogtudóst, brüsszeli egyetemi tanárt, a belgiumi bíróságok felügyelőjét. A többi lakults szintén négy-négy disz-doktor fog választani. A jogi kar javaslatai fölött a tudományegyetem tanácsa határoz a jövő heten tartandó ülésében, a melyen Ponorai Theodorik Emil rektor fog elnökölni.

A tudomány-egyetem tanácsa a késő esti órákban, a félhivatalos „O. E.”-cz. könyvtárában külön is nyilatkozik. Kijelenti, hogy Rapacs rektor beteg és jelenleg Thierweck Emil prorektor helyettesíti. Továbbá, hogy az Egyetemi Kör bezzárását a prorektor helyettese a legmagyabbi esendben hirdette ki. Végül pedig — és tulajdonképen ez a lényeges — hogy az egyetemi tanács egyáltalán nem foglalkozott azokkal a határozatokkal, a melyek a közkelemben oly jócskán felhangoztatták kellett. Erre a kijelentésre már fentebb érdemleg válaszoltunk. Nem az egyetemi tanács hozta azokat a határozatokat, hanem a jogi kar. A dolog lényegére nézve azonban egyre megy.

Budapest, november 27.

A képviselőház zárszámátán bizalmas Fejt Lajos elnöklésével ma ülést tartott, a melyen megválasztotta az 1898-iki állami zárszámátán egyes fejezetek az előadót. A bizottság további tanácskozás sora az ugynevezett kisebb költségvetési fejezetek múlt évi zárszámátán Lévy Lajos, a honvédelmi tárczát

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

Budapest, november 27.

A képviselőház zárszámátán bizalmas Fejt Lajos elnöklésével ma ülést tartott, a melyen megválasztotta az 1898-iki állami zárszámátán egyes fejezetek az előadót. A bizottság további tanácskozás sora az ugynevezett kisebb költségvetési fejezetek múlt évi zárszámátán Lévy Lajos, a honvédelmi tárczát

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő mélyéből szívből. . . .

— Igen, én tudok hozzá.
— Színel.
— De ha a napot nem látja, honnan tudja akkor, hány óra?
— Akkor más dolgok után igazodom. Az apály meg a dagály után, a fű után, mely bizonyos órában lehajlik, a madarak változó eneke után, egyik akar kezdi, mikor a másik elhagyja. Aztan leválassom az idét a virágokból, a melyek délután becsukódnak, a lombról, mely egyszer világos-zöld, maskor meg sötét. És aztan benne van, ezerm.
— Igazán? — szólt.
— Tudtam, hogy közeleg az eső, és nem akartam Edvárdat az út közepén tovább feltartani; sapkámhoz nyultam. De ekkor hirtelen új kérdéssel tartóztatott. Firtulva kérdezte, hogy tulajdonképen miért vagyok itt, miért vadászok, miért így, miért úgy. Hogy miért lövök csak annyit, a mennyi taplaképra kell, és miért pihentetem Aesopot.
— Piros lett és alázatos. Láttam, hogy valaki beszélt rólam, és hogy ő hallotta, mert ez nem belőle jött. Főlkeltette a figyelmelet; olyan elhagyatottan látszott, eszembe jutott, hogy nincs annyira, sovány karjától olyan elhanyagolt formát adott neki. Mindez úgy egyszerre ötlött fel.
— Nos igen, nem azért lövök, hogy öljek, csak azért lövök, hogy legyen enyvalóm. Ma csupán egy fajtdukra volt szükségem, ezért nem lövök kéltől, hanem levélvőm a másikat eszemre. Minek is lövök többet? Az erdőben élek, az erdő fia vagyok. Junius elején megkezdődik a tilalom a nyulra meg a hótýukra, alig van mit lónom, nos, akkor horgaszok és halból élek. Edvárd a kisasszony atya akar adni egy csónakot, hogy kivezhessek a tengerre. Csakugyan, nem azért vagyok vadász, hogy öljek, hanem hogy az erdőben éljek. Ott jól ézem magam, a földre ülök, ha enni akarok, nem peckezek-egyesenem a székre, és nem lövök föl poharat. Az erdőben minden teheket, hanyatt feleket és lehunghatom a szemem a mikor akarom. Mondhatok is azt, a mi tetszik. Sokszor van úgy, hogy az ember valamit akar mondani, hangosan . . . úgy hangzott, mint valami beszéd az erdő

OK. V. ...

A nyitrai esküdtörzs. A pozsonyi kir. ...

SPORT.

A jockeyk szervezése. Eddig a következő ...

Érdekes megjegyzés. A legutóbbi években ...

Veretlen és nyertelen lovak. A veretlen ...

Az elmúlt meeting. Ez estendő nem volt ...

Konstantinápoly, nov. 27. Az Egyesült ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

HÁZASSÁG.

Componeriu Katizza esküvéje. Lapunk ...

GYÁSZROVAT.

Ruffy Pál országgyűlési képviselő és kormánybiztos ...

A hivatalos lapból.

Kinevezések. A kereskedelemügyi miniszter ...

A hivatalos lapból.

Kinevezések. A kereskedelemügyi miniszter ...

A hivatalos lapból.

London nov. 27. Az Evening Standard ...

A közönség köréből.

Kérem. Nagyságos asszonyom! Ugyeljen ...

Gilinder kalapok. LUKÁCS M. (ezelőtt Molnár Sándor)

Cograc. CZUDA-BÜROZIER & Cie.

CSÁSZÁRFÜRDŐ. BUDAPESTEN.

WELLNER GYULA. VI. kerület, Andrásy-ut 38. szám.

KÖZGAZDASÁG.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A beruházási kötés. A magyar állami ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

London, nov. 27. Mint az itteni esti lapok ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

A tranzváli háború.

Vryburg, nov. 27. Mint jelentik, Delarey ...

KERESKEDELEM ÉS TŐZSDE.

Delégy. A magyar kereskedelmi és ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

GAZDASÁGI KÖZLEMÉNYEK.

Szája. A magyar kereskedelmi és ...

London nov. 27. Az Evening Standard ...

KERESKEDELEM ÉS TŐZSDE.

Delégy. A magyar kereskedelmi és ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

GAZDASÁGI KÖZLEMÉNYEK.

Szája. A magyar kereskedelmi és ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

IPARÜGYEK.

Munkásemlő. A munkásemlő bizottság ...

KIALLITÁSI ÜGYEK.

A versenyző ipar- és mezőgazdasági kiállítás ...

A BUDAPESTI ÁRU- ÉS ÉRTÉKTŐZSDE.

November 27. Gabonatorzsda.

KERESKEDELEM ÉS TŐZSDE.

Delégy. A magyar kereskedelmi és ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

GAZDASÁGI KÖZLEMÉNYEK.

Szája. A magyar kereskedelmi és ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

IPARÜGYEK.

Munkásemlő. A munkásemlő bizottság ...

KIALLITÁSI ÜGYEK.

A versenyző ipar- és mezőgazdasági kiállítás ...

A BUDAPESTI ÁRU- ÉS ÉRTÉKTŐZSDE.

November 27. Gabonatorzsda.

KERESKEDELEM ÉS TŐZSDE.

Delégy. A magyar kereskedelmi és ...

London nov. 27. Az Evening Standard ...

KERESKEDELEM ÉS TŐZSDE.

Delégy. A magyar kereskedelmi és ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

GAZDASÁGI KÖZLEMÉNYEK.

Szája. A magyar kereskedelmi és ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

IPARÜGYEK.

Munkásemlő. A munkásemlő bizottság ...

KIALLITÁSI ÜGYEK.

A versenyző ipar- és mezőgazdasági kiállítás ...

A BUDAPESTI ÁRU- ÉS ÉRTÉKTŐZSDE.

November 27. Gabonatorzsda.

KERESKEDELEM ÉS TŐZSDE.

Delégy. A magyar kereskedelmi és ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

GAZDASÁGI KÖZLEMÉNYEK.

Szája. A magyar kereskedelmi és ...

Berlin, nov. 27. Gróf Waldessee jelentése ...

IPARÜGYEK.

Munkásemlő. A munkásemlő bizottság ...

KIALLITÁSI ÜGYEK.

A versenyző ipar- és mezőgazdasági kiállítás ...

A BUDAPESTI ÁRU- ÉS ÉRTÉKTŐZSDE.

November 27. Gabonatorzsda.

KERESKEDELEM ÉS TŐZSDE.

Delégy. A magyar kereskedelmi és ...

KIS HIRDETÉSEK

Ezen hirdetés rovatban minden azo egyzeri beiktatas kozonsegese pett betukbol 4 fillerrel, a compact betukbol szedve 8 fillerrel fizendő.

Ezen hirdetés rovatban minden azo egyzeri beiktatas kozonsegese pett betukbol 4 fillerrel, a compact betukbol szedve 8 fillerrel fizendő.

TELEFON 5166.

Csak oiy levelekre valaszolunk, melyekkel a valaszra szukseges levelebelyeg vagy levelezolap bekaldoztik es a hirdetes alatt allo szam kozoltetik.

TELEFON 5166

Kiadóhivatali üzenet. Tudakozásaink csak oyan levelekre valaszolunk, a melyekert a valaszbelyeg beküldött.

Eladás.

Használt és új pénz-székelyek. Készítve olosz aru tanakozó a becsi penzszemély arany- és ezüst-utca 6. sz. 27960

Med. M. WELSS. Bécs, I., Nezer Markt 6. Mezzanin. 12 éremmel kitüntetve. Párisi fűzők (cserbe)

Eredeti Meidinger-kályhák, Eredeti Meidinger-caloriferek. szabadalmazott szabályozó-töltő-kályhák

Med. univ. D. FABINYI. emert közhát orvos - Szpecialista gyerson és alaposan gyógyít bármily ross és nehéz litkos betegséget

Hirdetmény. A berlin-budapesti keleti expressvonatok szomszagos korlatozasa.

Mindenkinek hasznos kézikönyv! Az ATHENAEUM KÉZI LEXIKONA pótol mindennemű nagyobb Lexikont.

Vas kertirác, vas-kapuk, keramit lapok, márvány lépcsők és oclockok minden fajában.

Elbeszélések és regények 5 krtól feljebb kaphatók Müller A. antikvar

Varrógép. valdó Singer (árveszéb) fél áron kapható

Alkalmazást keres. Gazdasszonyok vagy kulesárnek ajánkodik előelő hához egy javakorbeli

Oktatas. Szabás-, varrás- és mintarajzolásból alapos oktatás nyelvelő Welner

Angol szabóné. Kitanon tanít varni, szabni és rajzolni rövid idő alatt

Külföldi. Szülők figyelmébe. Szabászi és varrás-tanítéletemet újból megnyitottam.

500 frtot. Barilla fogvászóhasználatamellé, fájófog 35 kr., valaha ismét fogfájást

Butor. Nalam beraktarozott butorok hamulat olesen lesznek eladva

Kereskedők és iparosok banktársasága m. sz. Budapest, VI., Deák-tér 6.

Valódi harzi kanári madarak. Különleges fajok, saját tenyésztésűek

Wurmser Dániel. Budapest, VIII., Újpest-utca 7. II. 36.

Méz. akáz vagy más virágokból való elsőrendű pergettelt esemege

Jó cselédeket. Közveti helybeii és vidéki urasági házakhoz

Gyomarbajban. Képes árjegyzéket bérmentve és ingyen.

Karácsonyi és újévi ajándékok. Arany és ezüst eladás.

Alkalmi. házjajándékok, 13 lator ezüst evőeszközök

Grünberger A. Béla örökös. Budapest, Harisbazar. Városház-tér 9. I. em. 23.

Bélyeg gyűjtőm. 1200 éri szon ritka drágább bélyeg eladó.

CRÈME DE FANGHON. Rögös bőrmellett és szápió arcokra.

JUSTUS. Gyógyászati és kozmetikai készítmények.

Peltűnést keltő! Tea-szilviorium (FINE FLEUR.) Hermann A. horvátországi szilviorium csarnok

Teljes Petőfi kiadás 1 koronáért. Kiadta az „ATHENAEUM” r-t. (Kerepesi-ut 54) és ugy ott, mint minden könyvkereskedésben kapható.

SZABÓ JENŐ. Budapest, V., Marokkói-utca 1. Angol, francia divatcikkek és kalap-raktár.

Az 1901. évi teljes naptárral ellátott képes nagy árjegyzék. Kossuth Lajos-utca 14. 16. sz.

ROVATTYI & CO. Kossuth Lajos-utca 14. 16. sz. Csizpök, Kalapok, Fekete és szines Chevrabórból cipő

Pénzkeletson. Magyar királyi államvasutak. 168179/900. számhoz.

SZAKMŰVEK IPAROSOK RÉSZÉRE. Népszerű építéstan, Irtá Vigh Albert, Ára 70 f.

Kiadói értesítés EÖTVÖS KÁROLY munkáinak megjelenéséről és megszerzéséről. Külső kiállítás. Bekötés. A közrebocsátási sorrendje.

Hirdetmény. Új menetrend életbehozatala a torontali helyi érdekű vasutakon és a temesvári-módi h. e. vasutakon.

Hirdetmény. Az igazgatóság. Budapest, 1900 november 17-én.